

μοίαι ταῖς ἡμετέραις· ἀλλ' ἄφ' ἑτέρου βλέπεις
πολλαχού δενδροστοιχίας φοινίκων καὶ ἀλοῶν,
ὡς παρ' ἡμῖν φιλλurῶν καὶ καστανεδῶν. Ἐν με-
γάλῃ πλακοστρώτῳ πλατεῖα αἱ Ἑλληνίδες,
μιμούμεναι μετὰ τινος ἀπειρίας τοὺς ἡμετέρους
συρμούς, ἐξέρχονται μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου
εἰς περίπατον. Ἀλλὰ μετὰ πόθου ἀναπολεῖς
κἄπως τὰς περιρρεούσας κολπώδεις ἐσθῆτας,
τοὺς περὶ τὴν κεφαλὴν κόσμους, καὶ τὴν λε-
πτὴν κομψότητα τῶν ἰσθῶν παρθένων· ἵσως ἐν
τοῖς παλαιτάτοις ἐκείνοις χρόνοις, κατὰ τὰς
αὐτὰς ὥρας, ἐν τῇ ἰδίᾳ πλατεῖᾳ συνηθροίζοντο
οἱ κάτοικοι τῆς Σύρας πρὸ ναοῦ, ὅπως ἀκού-
σωσι τὰ φλυαρήματα σοφιστοῦ, ὅπως ἰσχυροῦ
ἢ κισσοστεφεῖς μεταβῶσιν εἰς συμπόσια, ἢ ὅπως
θαυμάσωσι τὴν ὠδὴν πλανήτων βραψφῶδῶν, ψαλ-
λότων τὰ ὁμηρικὰ ἔπη. Ὁμολογητέον ὅτι τὸ
παρὸν δὲν παρουσιάζεται ἀντάξιον τοῦ παρελ-
θόντος ἐν τῇ θελκτικῇ ταύτῃ χώρᾳ, ὅπου τὸ
πάλαι οἱ κάτοικοι κατώρθωσαν νὰ συνδυάσωσιν
ἀρμονικῶς ἀκριβέστατα τὰ ἐξωτερικὰ σχήμα-
τα τῶν ἀντικειμένων, τῶν μνημείων, τῆς στο-
λῆς, τῆς γλώσσης καὶ τῶν ἡθῶν. Αἱ φορεσῖαι
καὶ τὰ ἔθιμα ἡμῶν δυσαρμοστοῦσι ταῖς γραμ-
μαῖς τοῦ ὀρίζοντος, τῇ αἰθρῇ τῆς ἀτμοσφαι-
ρας, τῇ καθόλου ὄψει τῆς μεγαλοπρεποῦς καὶ
διαγελώσεως φύσεως.

Ἀναρχιγόμεθα εἰς ἀγυῖας στενάς, ὧν ἐκ-
τέρωθεν ἐγείρονται κομψαὶ οἰκίαι, σιδηροῦς ἐ-
χουσαι ἐξώστας, ὅποθεν φιλοπεριεργοὶ νεάνιδες
θεῶνται τοὺς ξένους· πανταχόθεν ἀπὸ τῶν ὑψο-
μάτων ἐκείνων, διὰ μέσου τῶν κιγκλίδων τῶν
κῆπων, ἐν ταῖς γωνίαις τῶν τοίχων, ὑπάρχουσι
διαφάσεις πρὸς τὴν θάλασσαν καὶ πρὸς τὴν πό-
λιν· τὰ ὑπερφᾶ τῶν οἰκιῶν ὑπέρκεινται ἀλλή-
λων, ὡσπερ σειρὰ ὀρόφων. Ἀπὸ δὲ τῆς ἀκρας
τοῦ λόφου ἐκτείνεται πανόραμα ἀπέραντον, τὸ
ἀπαυγάζον πέλαγος, τιμῆμα μέγα κυάνου, ἐφ'
οὗ ὑποτρέμουσιν αἱ ἀκτῖνες τοῦ οὐρανοῦ, καὶ
φαίνονται λευκὰ ἰσθία ποικιλλόντα τὴν ἐκτα-
σιν τοῦ γλαυκοῦ κύματος, καὶ ἐνιαχοῦ ἀπώτε-
ρον ὁ καπνὸς τῶν εἰς Κρήτην ἢ εἰς λιμένας τῆς
Μικρᾶς Ἀσίας πλεόντων ἀτμοπλοίων. Ἡ ἀπο-
ψις εἶναι φαιδρὰ καὶ φαινή. Βαθμηδὸν ἡ νύξ
ἐκτείνει τὰς πτέρυγας αὐτῆς ἐπὶ τῶν ὑδάτων
καὶ ὁ λόφος ταχέως ἐπισκιαίζεται· τὰ παρά-
θυρα φωτίζονται, καὶ ὅτε ἐπιστρέψαντες εἰς τὸ
ἀτμόπλοιον εθεώμεθα ἐκεῖθεν τὴν πόλιν, ἐφαί-
νετο ἡμῖν ὡσεὶ ἐτέλει λυχνοκαίαν, τὰ δὲ φῶτα
ὡμοιάζον μὲ πλῆθὺν ἀστέρων ἐσπαρμένων ἐπὶ
μέλανος καταπετάσματος.

[Ἐπεται συνέχεια.]

N. Γ. ΠΟΛΙΗΣ.

Ἡ τύχη ὁμοιάζει τὴν ἕαλον· εἶνε λαμπρὰ
ἄμα καὶ εὐθραυστος ὡς ἐκεῖνη.

ἹΣΤΟΡΙΑ ΔΟΛΟΦΟΝΟΥ ΤΥΦΛΟΥ

Ἐν Κροατίᾳ καὶ ἐν Συρμίᾳ πᾶς ἐκ γενετῆς
τυφλὸς εἶνε καὶ γουσιλάρ τουτέστι βραψφῶδης.

Ἐπειδὴ δὲ τὸ τοῦ γουσιλάρ ἐπιτήδευμα συν-
ίσταται σήμερον οὐ μόνον εἰς τὸ ἀπαγγέλλειν
παλαιὰ ἥρωϊκὰ ποιήματα, ἀλλὰ καί τις τὸ ποι-
εῖν ἄσματα νέα, μάλιστα δὲ ἄσματα ἀναλόγως
τῶν ἐκείστοτε περιστάσεων, λίαν ἐνωρὶς φροντί-
ζουσι νὰ ἀναπτύσωσι τὸ ποιητικὸν αἰσθημα
τοῦ νεαροῦ τυφλοῦ. Ὅταν λοιπὸν ἔλθῃ εἰς ἡλι-
κίαν δέκα ἐτῶν τῶ ἀγοραζουσι γουσιλάρ, ὅ ἐστι
λύραν, καὶ ἄγοντες αὐτὸν εἰς πλησίον δάσος τὸν
καταλείπουσι μέχρι τῆς ἐσπέρας παρὰ τὴν ρί-
ζαν πίτυος καθήμενον ἐπὶ τῆς γλῆσσης. Ἐκεῖ δὲ
διημερεῦον τὸ παιδίον ἀκροᾶται τοῦ μελαγχο-
λικοῦ τῶν ἀνέμων ἐν τοῖς κλάδοις ψιθυρίσμα-
τος, τῶν ἀορίστων θορύβων τῶν διασχίζοντων
τὰ ἐνδότατα τῶν δασῶν, τοῦ ἄσματος τῶν
πτηγῶν, τοῦ θροῦ τῶν τε φύλλων καὶ τῶν ἐν-
τόμων· ἔπειτα δὲ αἰφνῆς ἐμπλησθὲν τῆς μεγά-
λης ποιήσεως τῆς φύσεως, πειράεται νὰ ἐπανα-
λάβῃ διὰ τῆς γουσιλάρ πάντας τοὺς ἀρμονικοὺς
ἐκείνους ἤχους, τοὺς μεστοὺς μυστηρίου καὶ
ποιήσεως.

Καὶ τέλος, ὅταν διὰ τοῦ τόξου γινώσκῃ νὰ
παράγῃ μελωδίαν κινούσας τὴν ψυχὴν καὶ τὴν
καρδίαν, ἄγουσι τὸν νεαρὸν μουσικὸν παρὰ τὴν
εἴσοδον κόμης τινὸς ἢ πόλεως καὶ τὸν καθί-
ζουσι παρὰ τινι δοκίμῳ γουσιλάρ, παρ' οὗ καὶ
μανθάνει λεληθότως, ἐκ τῆς συχνῆς ἀκροάσεως
καὶ ἐπαναλήψεως, τὰ παλαιὰ ἥρωϊκὰ ἄσματα.
Καὶ ἐὰν ἔχῃ καλὴν τὴν μνήμην, μετὰ ἐν ἔτος
εἶνε κατηρτισμένος τέλειος καὶ αὐτὸς γουσιλάρ.
Πορίζεται δὲ τοῦ λοιποῦ τὰ πρὸς τὸ ζῆν μετα-
βαίνων ἀπὸ πανηγύρεως εἰς πανηγυριν καὶ ἀπὸ
χωρίου εἰς χωρίον, φῶν ἐνδοξον ἱστορίαν τῆς
πατρίδος, τὰς πολεμικὰς τῶν προγόνων ἀνδρα-
γαθίας, τὰς ἥρωϊκὰς μάχας ἐναντίον τοῦ κλη-
ρονομικοῦ ἐχθροῦ, τὰ ἄσματα τῶν πεδιαδῶν
καὶ τὰ τῶν ὀρέων, τὰ τοῦ γεωπόνου καὶ τὰ τοῦ
ληστοῦ· θὰ αὐτοσχεδιάζῃ δὲ καὶ ἰδία ἄσματα
γαμήλια καὶ τῆς βαπτίσεως, σατυρικὰ ἄσμα-
τα, δι' ὧν θὰ πλουτισθῶσιν αἱ ποιητικαὶ βουλ-
λογαὶ τῶν νεανίδων τοῦ χωρίου.

Τῶν βραψφῶδῶν ταύτων περιβόητος ἐγένετο
Μίρκος, ὁ ἐπιλεγόμενος ὁ ἀνεψιὸς τοῦ ἀπηγο-
νισμένου. Διότι ὁ θεῖός του ἀπέθανεν ἐπὶ τῆς
ἀγχόνης καταδικασθεὶς ὡς δολοφόνος.

Ἀλλὰ πῶς; θὰ μ'εἴπητε, πῶς γίνεται τυφλὸς
καὶ δολοφόνος;

Ἀκουσατε. Εἶνε δὲ ἡ ἱστορία τοῦ δραματι-
κωτάτη.

Ὁ Μίρκος ἐγεννήθη ἐπὶ τῶν μεθοριῶν τῆς
Βοσνίας παρὰ τὴν μικρὰν πόλιν Νόβι, καὶ ἀπο-
θανόντος τοῦ πατρὸς του ἔμεινεν ὀρφανὸς δε-
καεξ ἑτῶν. Ὁ θεῖός του τυφλὸς καὶ κατὰ φυ-